

DARKER

ดาร์กเกอร์
ตัวอย่าง

พิพัตต์เซดส์ดาร์กเกอร์จากมุมมองของคริสเตียน เกรย์

อี แอล เจมส์ เพียน วิกิตดา แปลา

ดาร์กเกอร์

ตัวอย่าง

ก ำ ร อ่ ำ น คื อ ร ำ ก ร ฐ ำ น ที่ ล่ ำ ค้ ญ

ฉันชอบแอปปริติชไลแบรี่มากค่ะ ตอนนี้เริ่มอ่านโรบินสัน ครูโซ อีกรอบแล้ว

ผลงานเรื่องอื่นๆ ของอี แอล เจมส์ ที่จัดพิมพ์โดยโรสพับลิชชิง

ฟiftตี้เชดส์ออฟเกรย์ (Fifty Shades of Grey)

ฟiftตี้เชดส์ดาร์กเกอร์ (Fifty Shades Darker)

ฟiftตี้เชดส์ฟรียด์ (Fifty Shades Freed)

เกรย์ (Grey)

ตัวอย่าง

ดาร์กเกอร์

DARKER

ตัวอย่าง

อี แอล เจมส์

เขียน

วิกันดา

แปล

โรสพับลิชชิ่ง กรุงเทพมหานคร

ดาร์กเกอร์

Darker

Rose
PUBLISHED

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 โทรสาร 0-2434-3555, 0-2434-3777, 0-2435-6111
E-mail: info@amarin.co.th

Darker by E L James
Copyright © 2011, 2017 by Fifty Shades Ltd.
Cover Design by Sqeeedragon and Megan Wilson

สงวนลิขสิทธิ์หนึ่งสิ่งเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบอื่นที่ก่อกวน ตลปวัติดังกล่าว
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

สื่อดิจิทัลให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่
ไม่ว่าวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด ถือเป็นความผิดอาญา ตามพรบ. ลิขสิทธิ์
และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เจมส์, อี แอล

ดาร์กเกอร์ / อี แอล เจมส์ เขียน, วิกันเตา แปล จาก Darker - กรุงเทพฯ:

โรสพับลิชชิ่ง อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, 2561.

(ธ), 618 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 36)

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-2๙๙๕

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้จัดการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • รองบรรณาธิการอำนวยการ จตุพล บุญพรัตน์
ผู้ช่วยบรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม, ทศพร สนิทวรรณะ

กองบรรณาธิการสำนักพิมพ์โรส • เสขามูกร คศิธร เอ็มเอ็ม
ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พีระพงศ์ โพธิ์ฤทธิ์ • ศิลปกรรม สกล ปานกลิ่นพุ่ม

คำนำสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่อง*ดาร์กเกอร์*เป็นภาคต่อจาก*เกรย์* ซึ่งเล่าเรื่องราวอีกมุมมองของนวนิยายไตรภาคชุด*ฟิฟตี้เชดส์* ผู้อ่านคงรู้อยู่ก่อนแล้วว่าเนื้อหาในเล่มนี้จะเป็นไปอย่างไร แต่สิ่งที่ไม่รู้คือคริสเตียน เกรย์ รู้สึกอย่างไรกับเหตุการณ์ทั้งหมด ความทรงจำอันเลวร้ายที่เคยขัดขวางความสุขของเขาคืออะไร

ฉากหน้าของนวนิยายเรื่องนี้อาจดูเหมือนนวนิยายประโลมโลกที่เน้นความรักอันหิวหวาระหว่างชายหญิงคู่หนึ่ง แต่ยิ่งได้อ่านเรื่องราวในมุมมองของคริสเตียน เกรย์ ยิ่งทำให้ตระหนักว่าตัวละครตัวนี้สะท้อนความเป็นมนุษย์ให้เราเห็นอยู่ไม่น้อย เพราะมนุษย์เป็นสัตว์สังคม จึงต้องประพติดติดกันให้อยู่ในกรอบที่สังคมวางไว้ เพื่อไม่ให้สังคมมองว่าเป็นพวกนอกคอก

คริสเตียน เกรย์ รู้ดีว่ารสนิยมเรื่องเพศของเขาแตกต่างจากคนในสังคม แม้จะไม่ใช่เรื่องผิด แต่คงไม่ใช่ทุกคนที่จะยอมรับได้ เรื่องบนเตียงสำหรับคริสเตียน เกรย์ จึงเหมือนการเจรจาทางธุรกิจ ที่ต้องมีข้อตกลงล่วงหน้าเพื่อไม่ให้มีปัญหาภายหลัง แต่พอได้เจอแอนัสเตเซีย สตีล เขาจึงรู้ว่าความสัมพันธ์ที่แท้จริงเป็นอย่างไร ไม่จำเป็นต้องมีการเซ็นสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร ไม่เกี่ยวกับรสนิยมทางเพศเป็นแบบไหน แต่ทั้งสองฝ่ายยอมหันหน้าเข้าหากัน แลกเปลี่ยนเรื่องราวของกันและกัน ยอมรับในตัวตนของอีกฝ่าย และหาจุดตรงกลางร่วมกัน เท่านั้นไม่ว่าจะมีปัญหาอะไร ความสัมพันธ์ของคนสองคนก็จะอยู่ได้จนตลอดรอดฝั่ง

ความนิยมของนวนิยายเรื่องนี้อาจไม่ได้เกิดจากฉากเร้าร้อนจนต้องจำกัดอายุคนอ่าน แต่เป็นเนื้อหาที่สะท้อนด้านมืดของมนุษย์ซึ่งเราไม่รู้ตัว ตนเองก็มีด้านนี้อยู่เช่นกัน

แต่ผู้อ่านของฉัน
ขอบคุณสำหรับทุกอย่างที่พวกคุณทำให้ฉัน
หนังสือเล่มนี้เพื่อพวกคุณ

ตัวอย่าง

วันพฤหัสบดีที่ 9 มิถุนายน 2011

ผมนั่งรอดด้วยหัวใจเต้นกระหน่ำ 17.36 น. แล้ว ผมจึงผ่านกระจกสีเข้มของรถยนต์อดีไปยังประตูหน้าตึกที่เธออยู่ รู้ว่าตัวเองมาก่อนเวลา แต่ผมเฝ้ารอช่วงเวลานี้มาทั้งวัน

ผมจะได้เจอเธอแล้ว

ผมขยับตัวบนที่นั่งด้านหลังรถ บรรยากาศชวนอึดอัด และถึงผมจะพยายามวางตัวสงบนิ่ง แต่ความคาดหวังและความตื่นเต้นกลับบีบรัดช่องท้อง และกดทับอยู่ที่อก เทย์เลอร์นั่งอยู่บนเบาะคนขับพลางจ้องตรงไปข้างหน้าโดยไม่พูดอะไร เป็นท่าที่สละสลวยตามแบบฉบับของเขา ในขณะที่ผมแทบจะหายใจไม่ออกอยู่แล้ว น่าหงุดหงิดจริงๆ

โอ้เว้ย เธออยู่ที่ไหนนะ

เธอก็อยู่ข้างในนะสิ ในซีแอตเทิลอินดิเพนเดนท์พับลิชชิง (เอสไอพี) ตึกนี้ตั้งอยู่ริมทางเท้าโล่งกว้าง มันเก่าโหลและสมควรจะปรับปรุงใหม่ได้แล้ว ตั้งแต่ชื่อบริษัทที่เกะสลักๆ บนกระจกฉายฝ้าที่หลุดล่อน กิจการที่ดำเนินอยู่เบื้องหลังประตูบานนั้นอาจเป็นบริษัทประกันภัยหรือสำนักงานบัญชีก็ได้ ไม่มีอะไรบ่งบอกตัวตนให้รู้เลย แต่ผมแก้ไขจุดนั้นได้เมื่อผมเข้ามาบริหาร ยังไงเอสไอพีก็เป็นของผม ใกล้เป็น เพราะผมเซ็นข้อตกลงเบื้องต้นฉบับปรับปรุงไปแล้ว

เทย์เลอร์กระแอมและสบตาผมผ่านกระจกมองหลัง “ผมจะรออยู่ข้างนอกนะครับ” เขาบอก ทำให้ผมแปลกใจแล้วเขาก็ลงจากรถไปก่อนที่ผมจะรู้เอาไวทัน

บางทีท่าทางตั้งเครียดของผมอาจส่งผลกับเขามากกว่าที่คิดก็ได้ นี่อาการผมออกขนาดนั้นเสียหรือ บางทีอาจเป็นเขาเองที่เครียด แต่เพราะ

อะไรล่ะ อาจเพราะเขาต้องรับมือกับอารมณ์ที่เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาของผม ตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมานี้ก็ได้อะไร ผมรู้ว่าผมไม่ใช่คนที่รับมือด้วยง่ายนัก

แต่วันนี้ไม่เหมือนกัน หวังว่าฉันนะ วันนี้เป็นวันแรกที่ผมทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันได้ตั้งแต่เธอทิ้งผมไป หรือเท่าที่ผมรู้สึกนะนะ ความคิดเชิงบวกทำให้ผมเข้าร่วมประชุมต่างๆ ได้อย่างกระตือรือร้นจริงๆ อีกสิบชั่วโมงผมจะได้เจอเธอ แก้ว แปด เจ็ด...ความอดทนของผมถูกทดสอบด้วยเวลาทุกวินาทีที่ใกล้จะได้เจอมิสแอนน์สเตซี่ สตีล อีกครั้ง

ตอนนี้ผมนั่งอยู่ที่นี้ รอคอยอยู่ตามลำพัง ความอึดอัดใจที่ผมมีความสุขกับมันมาทั้งวันเริ่มระเหยหายไป

บางทีเธออาจจะเปลี่ยนใจ

เราจะได้กลับมาเจอกันอีกหรือเปล่า หรือว่าผมจะขับรถมาพอร์ตแลนด์ เสียเที่ยว

ผมดูนาฬิกาอีกครั้ง

17:38 น.

เวรเอ๊ย ทำไมเวลามันเดินช้าอย่างนี้วะ

ผมคิดจะส่งอีเมลบอกเธอว่าผมอยู่ข้างนอกแล้วนะ แต่ระหว่างคลำหาโทรศัพท์ ก็นึกขึ้นได้ว่าผมไม่อยากละลายตาจากหน้าประตู ผมเลยเอนหลังคิดทบทวนถึงอีเมลฉบับท้ายๆ ที่เธอส่งมา ผมรู้ซึ่งดีว่าทุกฉบับนั้นเป็นมิตรสั้นกระชับ แต่ไร้แววที่บ่งบอกว่าเธอกำลังคิดถึงผม

ผมคงขับรถมาเสียเที่ยวจริงๆ

ผมสลัดความคิดนั้นทิ้งแล้วจ้องประตูหน้า หวังให้เธอปรากฏตัว

แอนน์สเตซี่ สตีล ผมรอคุณอยู่นะ

ประตูเปิด หัวใจผมเต้นโครมครามเกินอัตรา ก่อนที่มันจะสะดุดก็อย่างรวดเร็วด้วยความผิดหวัง ไม่ใช่เธอ

แม่ง

เธอชอบให้ผมรอตลอด ผมยกยืมที่มุมปาก แต่ไม่ใช่ด้วยอารมณ์ขัน เธอให้ผมรอที่ร้านเคย์ตัน รอที่โรงแรมฮิลแมนหลังจากถ่ายภาพเสร็จ แล้วก็ให้รออีกตอนที่ผมส่งหนังสือของทอมัส ฮาร์ดี ไปให้

เทสส์...

ผมสงสัยว่าเธอยังเก็บพวกมันอยู่ไหม เธออยากคืนหนังสือพวกนั้นให้ผม เธออยากบริจาคให้การกุศล

ฉันไม่ต้องการอะไรก็ตามที่จะเตือนใจให้นึกถึงคุณ

ภาพแอนาจากไปปรากฏขึ้นตรงหน้าผม ใบหน้าเศร้า ซีดขาวทุกข์ทรมานด้วยความเจ็บปวดและสับสน เป็นความทรงจำที่น่าย่นแย่ และเจ็บปวด

ผมทำให้เธอทุกข์ใจขนาดนั้น ผมทำให้ทุกอย่างเกินเลยไปมาก รวดเร็วไปมาก มันทำให้ใจผมอัดแน่นด้วยความเจ็บปวดจนชาชินนับตั้งแต่เธอจากไป ผมหลับตา พยายามรวบรวมสติ แต่ก็ต้องต่อสู้กับความกลัวที่ลึกลับและดำมืดที่สุดของตัวเอง เธอเจอคนใหม่แล้ว เธอใช้เตียงเล็กๆ สีขาวและแบ่งปันเรือนร่างที่งดงามของเธอกับไอ้คนแปลกหน้าหาเหวสักคนแล้ว

แม่งเหี้ย เกรย์ คิดบวกเข้าไว้

อย่าคิดไปไกลขนาดนั้น มันยังไม่ได้เสียหายไปทั้งหมด เดี่ยวนายก็ได้เจอเธอแล้ว แผนการของนายก็เตรียมมาพร้อม นายจะต้องได้เธอกลับมาแน่นอน ผมลืมตา จ้องไปที่ประตูหน้าต่างกระจกกรร ตอนนี้อารมณ์ผมมืดดำ พอกับกระจกเคลือบสีของรถออกดึ้นนั่นแหละ คนเริ่มออกมาจากตึกมากขึ้น แต่ก็ยังไม่มีแอนา

เธออยู่ที่ไหน

เทย์เลอร์เดินไปเดินมาอยู่ข้างนอก พลังเหลือบมองไปทางประตูหน้าต่างพระเจ้า เขาดูกระสับกระส่ายพอกับที่ผมรู้สึกเลย เขาเป็นบ้าอะไรของเขาเนอะ

นาฬิกาของผมบอกเวลา 17.43 น. เธอคงจะออกมาเดี๋ยวนี้แล้ว ผมสูดหายใจลึกๆ และพับแขนเสื้อ พยายามลုပ်ตัวเองให้เรียบ แต่พบว่าไม่ได้สวมมา ชิบหายเหี้ย ผมเข็นเสื้อแขนผม พยายามบดข้อกังขาต่างๆทิ้ง แต่มันก็คอยมาทรมานใจอยู่เรื่อย นี่ผมซบรอกมาเสียเที่ยวหรือเปล่า เธอคิดถึงผมบ้างไหม เธออยากจะคืนดีกับผมไหม เธอมีใครใหม่หรือเปล่า ผมไม่รู้เลย มันเลวร้ายกว่าตอนรอเธอที่มาร์เบิลบาร์เสียอีก และผมก็รับรู้ถึงความย้อนแย้งดี ผมคิดว่านั่นคือข้อตกลงที่ใหญ่ที่สุดที่ผมเคยทำกับเธอ แถมผลของมันก็ไม่ได้ออกมาในรูปแบบที่ผมคาดหวังด้วย ไม่มีอะไรออกมาในรูปแบบ

ที่ผมคาดหวังเลย ถ้าเป็นเรื่องของมิสแอนัสเตเซีย สติล ความตื่นตระหนกปิด
กระเพาะของผมอีกครั้ง วันนี้ผมจะต้องทำข้อตกลงที่ใหญ่กว่าเดิม

ผมอยากได้เธอคืนมา

เธอบอกว่าเธอรักผม...

หัวใจผมเต้นถี่รัว ตอบสนองต่ออะดรีนาลินที่พุ่งพล่านอยู่ในร่างกาย
อย่านะ อย่า อย่าคิดถึงเรื่องนี้ เธอไม่มีทางรู้สึกอย่างนั้นกับผมหรอก
ใจเย็น เกรย์ ตั้งสติหน่อย

ผมเหลือบมองไปยังทางเข้าซีแอตเทิลอินดิเพนเดนซ์พัблиชชิงอีกครั้ง
และเธอก็อยู่ตรงนั้น กำลังเดินมาหาผม

แม่ง

แอนา

ความรู้สึกที่อกซัดลมหายใจออกจากร่างกายผมเหมือนถูกใครเตะ
เข้าที่ลิ้นปี ภายใต้อัฒจันทร์สีดำ เธอสวมเดรสตัวที่ผมชอบมาก ตัวสีม่วงนั้น
กับร่องเท้าบูตสันสูงสีดำ ผมเธอแวววาวอยู่ใต้แสงอาทิตย์ของช่วงใกล้ค่ำ
มันพลัวใจกลางสายลมยามเธอเคลื่อนไหว แต่ไม่ใช่เสื้อผ้าหรือผมของเธอ
หรอกที่ดึงดูดความสนใจผม ใบหน้าเธอที่ขาวจนแทบจะโปร่งใส มีรอยคล้ำ
ใต้ตา และเธอดูผมลง

ผมมอง

ความรู้สึกผิดทิ่มแทงเข้าใส่ผม

พระเจ้า

เธอเองก็ทุกข์ทรมานเหมือนกัน

ความกังวลหลังจากได้เห็นสภาพเธอแปรเปลี่ยนเป็นความโมโห

ไม่สิ ยิ่งกว่าโมโหอีก

เธอไม่กินอะไรเลย เธอผอมลงน่าจะห้าหรือหกปอนด์ภายในไม่กี่วัน
เธอเหลือบมองผู้ชายคนหนึ่งที่อยู่ข้างหลังและมันก็ยิ่งกว้างกลับมาให้ ให้อม
นันทน์หน้าตาดี แก้มคิดว่าตัวเองเจ๋ง ใต้เบ๊อกเอี้ย ทำทางที่สองคนนั้นสื่อสารกัน
แบบสบายๆ ยิ่งทำให้ผมโกรธจัด เขามองเธอด้วยสายตาดูปาลาบบลิ้มแบบผู้ชาย
อย่างออกนอกหน้าขณะที่เธอเดินมาทางรถ ความฉุนเฉียวของผมยิ่งเพิ่มขึ้น

ในทุกก้าวที่เธอเดินมา

เทย์เลอร์เปิดประตูลงและยื่นมือให้เธอจับขณะเข้ามาข้างใน ทันใดนั้นเธอก็มานั่งข้างผม

“คุณกินมื้อสุดท้ายเมื่อไหร่” ผมทำเสียงดู แต่ก็พยายามรักษาอาการตาสีฟ้าของเธอดูตัวมองขึ้นมาที่ผม จึกทั้งร่างผมให้เปลี่ยนแปล่าและเปิดโล่งเหมือนเช่นครั้งแรกที่ผมได้พบเธอ

“หัดดีคะ คริสเตียน ค่ะ ดีใจที่ได้เจอคุณเหมือนกัน” เธอบอก
อะไร กัน วะ

“ผมไม่ชอบที่คุณมาทำปากกัลลาตอนนี้ ตอบผมก่อน”

เธोजึงมือตัวเองบนตัก ผมก็เลยไม่รู้ว่าจะคิดอะไรอยู่ จากนั้นเธอก็เอ่ยคำแก้ตัวดูบิ๊บบว่าเธอกินโยเกิร์ตกับกล้วย

แบบนั้นไม่เรียกว่ากิน!

ผมพยายาม พยายามอย่างหนักที่จะควบคุมอารมณ์ตัวเองไว้

“คุณกินอาหารจริงจิงครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่” ผมจ้ถาม แต่เธอก็ทำหุทวนลม มองออกไปนอกหน้าต่าง เทย์เลอร์ขึ้นรถออกจากโหล่ทาง แล้วแอนาก็โบกมือให้เฝ้ารถคนที่ตามเธอออกมาหน้าตึก

“นั่นใคร”

“เจ้านายฉันค่ะ”

อ้อ นั่นแจ๊ค ไฮต์ สีนะ ผมนึกทบทวนข้อมูลเกี่ยวกับพนักงานคนนั้นที่ผมพลิกดูเมื่อตอนเช้า มาจากดิทรอยต์ ได้ทุนไปเรียนพรินซ์ตัน ไต่เต้าขึ้นมาจากสำนักพิมพ์ที่นิวยอร์ก แต่สองสามปีก็เปลี่ยนงานที่ ทำงานไปทั่วประเทศไม่เคยมีผู้ช่วยคนไหนอยู่กับเขาจน อย่างมากก็ไม่เกินสามเดือน หมอนี่อยู่ในรายชื่อคนที่ผมเฝ้าระวัง และผมจะให้เวอร์ส ที่ปรึกษาด้านความปลอดภัยสืบหาเรื่องราวให้ชัดเจน

สนใจเรื่องตรงหน้าก่อน เกรย์

“ว่าไง คุณกินมื้อสุดท้ายเมื่อไหร่”

“คริสเตียน ไม่เกี่ยวกับคุณซะหน่อย” เธอเอ่ยเบาๆ

“ทุกอย่างที่คุณทำเกี่ยวกับผมทั้งนั้น บอกมา” อย่าเขียนถึงนะ

แอนัสเตเซีย ได้โปรด

ผมขับรถมาเสียเที่ยวแล้ว

เธอถอนหายใจหุดหิดแล้วลอกตาเพื่อทำให้ผมโมโห จากนั้นผมก็เห็นมัน รอยยิ้มจางๆ ที่ผุดตรงมุมปากเธอ เธอพยายามกลืนน้ำ เธอพยายามไม่หัวเราะซ้ำผม หลังจากที่ผมต้องทนเจ็บปวดใจมานาน ภาพนั้นช่างน่าชื่นใจ จนมันทลายความโกรธของผมลง ช่างเป็นแอนาจริง ๆ รู้ตัวอีกทีผมก็กำลังเป็นเหมือนเธอ และพยายามข่มรอยยิ้มตัวเองไว้

“ว่าไงครับ” เสียงผมอ่อนลงมาก

“พาสต้าหอยลาย เมื่อวันศุกร์ที่แล้วค่ะ” เธอตอบเสียงอ่อย

พระเจ้า เธอไม่ได้กินอะไรเลยตั้งแต่ที่เรากินด้วยกันเมื่อสุดท้าย! ผมอยากจะจับเธอพาดเข่า เดียวนี้ ตรงหลังรถเอสยูวีนี้เลย แต่ผมรู้ว่าผมจะต้องเธอแบบนั้นไม่ได้อีกแล้ว

ผมจะทำยังไงกับเธอดี

เธอก็มองหน้าลงมองมือตัวเอง ใบหน้าเธอซีดลงแล้วก็เศร้าลงกว่าก่อนหน้านี้อีก ผมมองสำรวจเธออย่างละเอียด พยายามตบตะกอนความคิดว่า จะทำอย่างไร อารมณ์ที่ไม่พึงปรารถนาก่อตัวขึ้นในอก ทำท่าจะกลืนกินผม แต่ผมก็สไลด์มันออกไปได้ ระหว่างที่พินิจมองเธอ ผมเข้าใจชัดเจนด้วยความปวดร้าวว่าเรื่องที่ผมกลัวที่สุดนั้นไม่มีหรอก ผมเข้าใจว่าเธอไม่ได้ไปเมามาย แล้วก็พบเจอใครอื่น ดูจากสภาพของเธอตอนนี้ ผมเข้าใจว่าเธออยู่กับตัวเองนอนขดบนเตียง แล้วก็ร้องไห้หัวใจสลาย ความคิดนั้นให้ความรู้สึกโง่และหดหู่ในคราวเดียวกัน ผมเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอทุกข์ทรมาน

ผมเอง

ผมคือปีศาจ ผมทำให้เธอเป็นแบบนี้ แล้วผมต้องทำอย่างไรจึงจะได้เธอคืนมา

“เข้าใจแล้ว” คำพูดของผมฟังดูว่างเปล่า รุระในตอนนี้พลันกลายเป็นเรื่องน่าหดหู่เกินไป เธอไม่มีวันจะกลับมาหาผมแล้ว

ควบคุมสติ เกรย์

ผมกดความรู้สึกกลัวไว้แล้วขอร้องเธอ “ดูเหมือนคุณผมลงลึกห้าปอนด์

อาจจะมากกว่าด้วย กินหนอยเถอะนะ แอนัสเตเซีย”

ผมไม่ได้เรื่องเลย จะพูดยังงั้นนะ

เธอนั่งนิ่ง จมอยู่กับความคิดของตัวเอง สายตามองเหม่อไปด้านหน้า ผมจึงมีเวลาได้สำรวจใบหน้าด้านข้างของเธอ เธอมีเส้นไห้ อ่อนหวาน และงดงามเหมือนอย่างที่ผมจำได้ ผมอยากยื่นมือออกไปลูบแก้มเธอ สัมผัสดูว่าผิวเธอนุ่มนิ่มขนาดไหน...สำรวจดูว่าเป็นตัวจริงหรือไม่ ผมหันกายไปหาเธอ ค้นไม่คืนมืออยากแตะต้อง

“คุณเป็นยังงี้บ้าง” ผมถาม เพราะอยากได้ยินเสียงเธอ

“ถ้าบอกว่าสบายดีก็คงโกหกแหละค่ะ”

เวร ผมคิดถูก เธอเสียใจมาก และทั้งหมดคือความผิดของผม แต่คำพูดของเธอจุดประกายให้ผมมีความหวังขึ้นมา เธออาจจะคิดถึงผม อาจจะ... ผมใจขึ้นแล้วยึดความคิดนั้นไว้ “ผมก็เหมือนกัน ผมคิดถึงคุณจัง” ผมเอื้อมไปจับมือเธอเพราะไม่อาจมีชีวิตอยู่ได้อีกแม้แต่นาทีถ้าไม่แตะต้องตัวเธอ มือเธอเล็กและเย็น—อย่างกับน้ำแข็ง เมื่อถูกกุมด้วยมืออันอบอุ่นของผม

“คริสเตียนคะ นั่น—” เธอหยุด เสียงแตกพว้า แต่ก็ไม่ได้ดึงมือออก

“แอนา ขอร้องละ เราต้องคุยกันนะ”

“คริสเตียน นั่น...ขอร้องเถอะค่ะ นั่นร้องไห้มาเยอะแล้ว” เธอกระซิบ คำพูดของเธอ ภาพที่เธอพยายามกลืนน้ำตา มันเสียดแทงเข้าไปในหัวใจส่วนที่เหลืออยู่ของผม

“โอ้ ที่รัก ไม่นานา” ผมดึงมือเธอ และก่อนที่เธอจะขยับขึ้น ผมก็อุ้มเธอมานั่งบนตัก กอดเธอไว้ในอ้อมแขน

โอ ความรู้สึกที่ได้สัมผัสเธอ

“ผมคิดถึงคุณมากเลย แอนัสเตเซีย” เธอตัวเบาเกินไป เพราะบางมากเกินไป และผมอยากจะตะโกนด้วยความหงุดหงิด แต่กลายเป็นว่าผมซุกจมกเข้าไปในผมเธอ ตีมือต่ำอยู่กับกลิ่นต้องมนตร์ของเธอ มันทำให้ผมนึกถึงช่วงเวลาดีๆ ที่ผ่านมา สวนผลไม้ในฤดูใบไม้ร่วง เสียงหัวเราะที่บ้านดวงตากระจ่างใส เปี่ยมด้วยอารมณ์ขันและเจ้าเล่ห์...กับความปรารถนาแอนาผู้น่ารักอ่อนหวานของผม

ของผม

ตอนแรกเธอเกร็งตัวชัดเจน แต่หลังจากนั้นแค่เดียว เธอก็ผ่อนคลายและ
ฟังตัวกับผม ศิริระชนบนไหล่ ผมได้ใจเลยลองเสียงหลับตาและจูบผมเธอ
แอนาไม่ได้บิตตัวหนีอ้อมกอดของผม โลงใจระมัด ผมคิดถึงผู้หญิงคนนี้
เหลือเกิน แต่ผมต้องระวังหน่อย ผมไม่อยากให้เธอเกลียดหนีไปอีก ผมกอด
เธอไว้ ดิมด้ากับการได้สัมผัสเธอในอ้อมกอดและช่วงเวลาเรียบง่ายจากความ
สุขสงบนี้

แต่มันเป็นเพียงละครคั่นฉากสั้นๆ เทย์เลอร์ขับรถมาถึงลานจอด
เฮลิคอปเตอร์ใจกลางเมืองที่แออัดด้วยความเร็วที่เป็นสถิติใหม่

“ไปเถอะ” ผมอุ้มเธอลงจากตึกอย่างไม่เต็มใจ “ถึงแล้วครับ”

สายตางังงันของเธอมองดวงตาผม

“ลานจอดเฮลิคอปเตอร์อยู่บนตึกนี้” เธอคิดว่าเราจะไปพอร์ตแลนด์
กันยังไร้ ขับรถไปอย่างน้อยๆ ก็ต้องสามชั่วโมงเสียวนะ เทย์เลอร์เปิดประตูรถ
ฝั่งเธอ ส่วนผมลงจากรถทางประตูฝั่งผม

“ไวฉันจะคืนผ้าเช็ดหน้าให้คุณนะคะ” เธอบอกเทย์เลอร์พร้อมรอยยิ้ม
เป็นอาย

“เก็บไว้เถอะครับ มีสไตล์ แทนความปรารถนาดีของผม”

สองคนนี้นั่นอะไรกันวะ

“สามทุ่มนะ” ผมพูดแทรก ไม่ใช่แค่จะเตือนเขาว่าให้มารับพวกเรา
ที่พอร์ตแลนด์ก็โมง แต่จะได้ให้เขาเลิกคุยกับแอนา

“ครับท่าน” เขาเอ่ยเบาๆ

เฮลสิ เธอเป็นผู้หญิงของผม ผ้าเช็ดหน้าอะไรมันก็ต้องหน้าที่ผม
ไม่ใช่หน้าที่เขา

แวบหนึ่งผมเห็นภาพเธออาเจียนบนพื้น เห็นตัวเองรวบผมของเธอ
ไว้ ส่งผ้าเช็ดหน้าให้เธอ แล้วก็ไม่เคยได้มันคืนมา บางทีเธออาจจะยังเก็บมัน
เอาไว้ บางทีเธออาจจะยังใช้มันอยู่

หยุด เดี่ยวนี้ เกรย์

ผมจับมือเธอ มือที่ความเย็นเฉียบหายไปแล้วยังยังเย็นอยู่ แล้วพา